

Dragi prijatelji iz prihodnosti,

današnji dan je bil prav poseben! Na svojih poteh sem naletel na največjega slovenskega pesnika – samega Franceta Prešerna. Kako veličasten in hkrati skrivnosten človek! Njegov pogled je nosil težo mnogih misli, njegov jezik pa je bil nabrušen kot pero pesnika, ki nikdar ne počiva.

France mi je zaupal, da se je rodil v začetku decembra leta 1800, čeprav natančen datum ostaja neznan. Pravi, da so ga morda krstili 3. decembra in da na ta dan v vaši dobi praznujete »Ta veseli dan kulture«. Osupljivo! Predstavljam si, kako slovenske kulturne ustanove na ta dan brezplačno odpirajo svoja vrata in kako ljudje slavijo njegovo zapuščino. Prav tako sem izvedel, da je 8. februar, dan njegove smrti, v prihodnosti posvečen slovenski kulturi. Kakšna čast za pesnika, ki je s svojimi verzi tako globoko zaznamoval narod!

Med pogovorom je France postal otožen. Spomnil se je svojega najboljšega prijatelja Matije Čopa, učenjaka, ki ga je globoko cenil. Matija je bil tistega usodnega dne povabljen na obrežje reke, kjer se je smrtno ponesrečil. France mi je razkril, da je tudi njega povabil, a zaradi drugih opravkov ni mogel z njim. Njegova sestra je kasneje dejala, da bi, če bi šel, zagotovo skušal rešiti prijatelja in bi morda utonil z njim. Ob tem spoznanju sem v njegovih očeh videl bolečino izgube, ki ga še vedno ni zapustila.

Ko sem ga povprašal o njegovem življenju, mi je zaupal, da o njem kroži mnogo govoric. Nekateri trdijo, da je bil alkoholik, drugi pa vztrajajo, da je bil le občasni pivec, ki je v vinu iskal uteho in umiritev napetosti. Sam pravi, da je bil perfekcionista – nikoli zadovoljen s svojim delom, vedno ga je želel izpopolniti. Njegove pesmi so bile skrbno premišljene, urejene in oblikovane v popolno celoto. Pravi, da ljudje v prihodnosti ne bi smeli njegovih del deliti na faze, saj je vedno pisal s premislekom in strastjo.

Beseda je nanesla tudi na Julijo, žensko, ki mu je ogrela srce. Z nasmeškom je dejal, da je zbiral njegove pesmi in jih ob posebnih priložnostih prebiral z nancem. Na plesih se je šalila z njim in, čeprav mu nikoli ni podarila svoje ljubezni, mu je ostala v navdih.

Seveda sva govorila tudi o njegovih najbolj znanih delih. Njegov veličastni »Sonetni venec« velja za pravo mojstrovino, prav tako je njegov ep »Krst pri Savici« pomembno delo slovenske književnosti. Poleg tega pa so mnogi njegovi soneti in balade še danes globoko cenjeni.

France mi je razkril tudi svoj spor z Jernejem Kopitarjem. Njuna nesoglasja so izhajala iz različnih pogledov na razvoj slovenskega jezika in literature. Kopitar je zagovarjal bolj enostavno, ljudsko obliko jezika, medtem ko je Prešeren stremel k bogati, umetniško dodelani poeziji. Ta razlika v prepričanjih je privedla do številnih napetosti med njima, a Prešeren je kljub temu sledil svojim idealom in ustvaril literarno zapuščino, ki presega čas.

Posebno pa je ponosen na svojo pesem »Zdravljica«, v kateri slavi svobodo, bratstvo in enotnost. Njena sedma kitica je postala besedilo slovenske himne in ponosno odmeva v vaši prihodnosti: »Živé naj vsi naródi, ki hrepene dočakat dan ...« Ko mi je to povedal, sem v njegovih očeh videl iskrico ponosa.

France mi je povedal še eno zanimivost – otroci so ga imenovali »doktor Fig«, saj jim je pogosto delil fige. Ta njegova prijaznost do otrok ga je naredila še bolj priljubljenega v mestu, kjer je živel.

Prav tako mi je zaupal svojo veliko željo po samostojnosti Slovencev in širše Slovanov. Verjel je v moč naroda in je sanjal o času, ko bi Slovenci imeli svojo suverenost ter bi kultura in jezik cvetela brez omejitev.

Njegova Zdravljica nosi ravno to misel o bratstvu in svobodi, ki je temelj njegovega prepričanja.

Ko sem ga zapustil, sem imel občutek, da sem srečal genija, čigar duša je prepolna ljubezni do jezika in poezije. Občudujem njegov neomajni trud, s katerim je ustvarjal besede, ki bodo večno živele med vami.

Vaš zvesti popotnik skozi čas,

Maksimus

